

UZASADNIENIE

Strona powodowa D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniosła o zasądzenie od M. J. (pop. B.) kwoty 5.026,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 kwietnia 2022 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwana zawarła z (...) sp. z o.o. umowę pożyczki nr (...) z dnia 13 marca 2017 r. na podstawie której udostępnić stronie pozwanej środki pieniężne na zasadach określonych w umowie. Podniosła, że terminem płatności ostatniej raty, jak i zakończenia umowy pożyczki był dzień 13 marca 2019 r., a zatem roszczenie z umowy pożyczki zostało postawione w stan wymagalności w dniu 13 marca 2019 r. Następnie pożyczkodawca zbył na rzecz G. Windykacji (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty pakiet wierzytelności z tytułu pożyczek, w tym wierzytelność względem pozwanej, a następnie wierzytelność nabyła strona powodowa. Na kwotę dochodzona pozwem składają się niespłacona należność główna w kwocie 3.384,24 zł, koszty udzielenia pożyczki 350 zł, odsetki za opóźnienie w wysokości 1337,98 zł. Pozwana dokonywała wpłat na poczet dochodzonego roszczenia w tym ostatniej w dniu 27 lutego 2019 r. w kwocie 500 zł.

W dniu 8 czerwca 2022 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Sądzie Rejonowym w Kłodzku wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu (sygn. akt I Nc 947/22).

W sprzeciwie od nakazu pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia zwrotu kosztów procesu. Podniosła zarzuty przedawnienia roszczenia, braku legitymacji czynnej powoda, biernej pozwanej, niewykazania roszczenia dochodzonego pozwem. W uzasadnieniu wskazała, że strona powodowa nie udowodniła faktu nabycia wierzytelności, bowiem nie przedłożyła dokumentów na tą okoliczność, a także nie przedłożyła dokumentów na okoliczność wysokości roszczenia dochodzonego pozwem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. B. zawarła w dniu 13 marca 2017r. z (...) sp. z o.o. we W. z umową pożyczki (...) w kwocie 9.703,84 zł. Całkowita kwota do zapłaty przez pozwaną została ustalona na 11.946,79 zł, która miała zostać spłacona w 24 miesięcznych ratach w wysokości 497,78 zł, w terminie do 13.03.2019r. W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, pożyczkodawca zastrzegł w umowie możliwość naliczenia odsetek za czas opóźnienia w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie (§13 ramowej umowy pożyczki).

Dowód:

- umowa pożyczki (...) z dnia 13 marca 2017 r. – k. 7 – 15;
- formularz informacyjny – k. 16-22;
- harmonogram spłat – k. 23-24;

Na podstawie umowy przelewu z dnia 16 grudnia 2020 r. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. nabył od G. Windykacji (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w likwidacji wierzytelność względem pozwanej, która przysługiwała pierwotnemu wierzycielowi (...) sp. z o.o. z tytułu umowy pożyczki o nr (...).

Pismem z dnia 28 grudnia 2020 r. strona powodowa zawiadomiła pozwaną o cesji wierzytelności i wezwała do zapłaty kwoty 4.748,74 zł w terminie do dnia 28 grudnia 2020 r.

Dowód:

- zawiadomienie o cesji 4-5;
- wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy – k.6;
- umowa przelewu wierzytelności – k. 31-32 odwrot;

(...) sp. z o.o. we W. w dniu 31 marca 2017 r. zawarła z G. Windykacji (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. umowę przelewu wierzytelności. W skład wierzytelności objętych umową wchodziła wierzytelność względem pozwanej z tytułu umowy nr (...).

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności – k. 67- 68;
- wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy – k.69;

W dniu 25 kwietnia 2022r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), stwierdzając, że pozwana ma wymagalne zadłużenie w wysokości 5.026,22 zł, na którą to kwotę składały się: kwota 3.338,24 zł, tytułem kapitału, kwota 1.337,98 zł, tytułem odsetek umownych, kwota 350 zł tytułem kosztów.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego – k. 4

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 353§1 kc, zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu oraz zasadom współzycia społecznego (art. 354§1 kc). Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), a wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509§1 i 2 kc). Wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481§1 kc).

Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego (art. 471 kc). Dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści. Ciężar dowodu istnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej, w świetle art. 6 kc, spoczywał na stronie powodowej, która swoje żądanie zapłaty oparła na umowa pożyczki (...) z dnia 13 marca 2017r., stawiając pozwanej zarzut nienależytego wykonania zobowiązania, poprzez brak terminowej zapłaty ustalonej w umowie kwoty. Strona powodowa przedłożyła poświadczone za zgodność z oryginałem przelewu wierzytelności, które to dowody potwierdzają przelew wierzytelności, przysługującej względem pozwanej, z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki (art. 509 kc w zw. z art. 6 kc).

W sytuacji, gdy zachowanie się dłużnika w wykonaniu zobowiązania ma polegać na daniu lub czynieniu, przeprowadzenie przez wierzyciela dowodu na fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie jest niemożliwe, to na pewno jest bardzo utrudnione. Dlatego w takich sytuacjach przyjmuje się, że to dłużnik, broniąc się przed zarzutem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, powinien przedstawić dowód spełnienia świadczenia (art. 462 – 463 kc). W rozpoznawanej sprawie pozwana nie wykazała, że spełniła świadczenie zgodnie z w/w. umową, jak również nie wykazała, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem

okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (art. 471 kc w zw. z art. 6 kc). Podniesione przez nią zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na podstawie dowodów, zaferowanych przez stronę powodową, ustalono, że między stronami (poprzednikiem prawnym powoda i pozwaną) nastąpiło skutecznie zawarcie umowy pożyczki przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13 w zw. z art. 13 i art. 15 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim). Unormowania ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019 r. poz. 1083 t.j.) dopuszczają zawarcie umowy o kredyt konsumencki na odległość i bez obecności jednocześnie obu stron. Umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej (tj. z własnoręcznymi podpisami), jak i na innym trwałym nośniku, np. poprzez złożenie oświadczeń woli przez strony za pomocą środków porozumiewania się na odległość (telefonu, poczty elektronicznej), a następnie spisanie postanowień umowy na papierowym dokumencie (np. w postaci wydruku komputerowego), bez własnoręcznych podpisów. Przedstawione przez powoda dowody pozwoliły na ustalenie stanu faktycznego zgodnie z jego twierdzeniami, tj. że w ramach kontaktów niebezpośrednich strony (poprzednik prawny powoda i pozwany) uzgodniły zawarcie i warunki umowy pożyczki o treści jak na k. 7-15).

Umowa pożyczki została zawarta na odległość za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej. Pozwana nie zaprzeczyła wprost faktom, podanym przez powoda, że zawarła umowę pożyczki, otrzymała do dyspozycji określone środki pieniężne oraz dokonała w okresie 12.07.2017r. do 27.02.2019r. czternastu dobrowolnych wpłat, tytułem zwrotu pożyczki, łącznie w kwocie 8.468,00 zł.

Zgodnie z art. 230 kpc, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Nie wystarczy zatem ogóle stwierdzenie, że strona „kwestionuje wszystkie fakty i twierdzenia powoda, za wyjątkiem tych, które wyraźnie przyznaje”. Zgodnie z art. 210 § 2 kpc, każda ze stron jest obowiązana do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących faktów. Strona jest przy tym obowiązana wyszczególnić fakty, którym zaprzecza. Mając więc na uwadze dowody przedstawione przez powoda oraz okoliczność, że pozwana nie złożyła wyjaśnień co do konkretnych faktów, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, Sąd uznał, ustalając stan faktyczny sprawy, fakty te za przyznane. Przyjmując zatem, że pozwana zawarła przedmiotową umowę pożyczki, należało uznać, że to na niej spoczywał ciężar wykazania, że właściwie wywiązała się ze swego zobowiązania. Tymczasem w niniejszej sprawie pozwana nawet nie podniosła zarzutu należytej zapłaty, mimo że termin wymagalności jej zobowiązania ratalnego wynikał z umowy. Kwota udzielonej pożyczki oraz całkowita kwota do zapłaty, wysokość kosztów oraz odsetek, w tym od zadłużenia przeterminowanego, wynikają wprost z umowy. Strona powodowa wyjaśniła, jakie kwoty i z jakiego tytułu składają się na wartość przedmiotu sporu: 5.026,22 zł. Na kwotę wymagalnego zadłużenia składały się: kwota 3.338,24 zł, tytułem kapitału, kwota 1.337,98 zł, tytułem odsetek umownych, kwota 350 zł tytułem kosztów. Pozwana nie przedstawiła zarzutu błędnego wyliczenia wysokości dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z art. 117 § 1 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§2). Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń, związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata (art. 118 kc).

Zgodnie z art. 123 § 1 kc bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 kc).

W orzecznictwie sądowym bliżej scharakteryzowano pojęcie tzw. uznania niewłaściwego. Przyjęto mianowicie, że uznanie niewłaściwe polega na tym, iż dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia (por. wyroki Sądu N.: z dnia 25 marca 2010 r., I CSK 457/09, Lex nr 653955, z dnia 11 sierpnia 2011 r., I CSK 703/10, Lex nr 898249, z dnia 16 lutego 2012 r., III CSK 208/11 oraz wyroki Sądów Apelacyjnych : w W. z dnia 15 marca 2013 r., VI Ca 1214/12, Lex nr 1369405 i w K. z dnia 31 stycznia 2013 r., I ACa 663/12, Lex nr 1280122).

Uznanie nie jest czynnością prawną, a jedynie przyznaniem obowiązku świadczenia, wynikającego z innego źródła, a więc deklaratywnym stwierdzeniem, że taki obowiązek istnieje i że dłużnik nie zamierza uchylić się od jego wypłacenia. Niewłaściwe uznanie roszczenia nie jest czynnością abstrakcyjną. Tytułem zobowiązania dłużnika pozostaje wierzytelność, którą uznano. Osoba uznająca roszczenie nie traci zatem możliwości wykazywania, że roszczenie to w rzeczywistości nie istnieje. Uznanie roszczenia definiuje się jako każdy przypadek wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące. Przejawem uznania niewłaściwego może być w szczególności zapłata części długu (tak w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 marca 2015 r., I ACa 1375/14, Lex nr 1675896). Dokonane przez pozwaną dobrowolne wpłaty, tytułem spłaty pożyczki, były czynnością, przerywającą bieg terminu przedawnienia (ostatnia w dniu 27.02.2019r.). Skoro pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 29 kwietnia 2022r., roszczenie nie uległo przedawnieniu, którego termin wynosi 3 lata.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, zasądzono na rzecz powoda kwotę 3.338,24 zł, tytułem niespłaconego kapitału pożyczki; kwotę 350 zł tytułem kosztów udzielenia pożyczki (§ 9 ust. 2 pkt a i §13 ust. 3 i 5 umowy pożyczki); kwotę 1.337,98 zł, tytułem odsetek za opóźnienie w spłacie rat (§13 ust. 2 umowy), oraz dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu (art. 481 § 1, 2 i 2¹ kpc i art. 482 § 1 kpc).

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisach art. 98 § 1, 1¹ i 3 kpc. W skład kosztów procesu, które pozwana, jako przegrywająca sprawę, ma obowiązek zwrócić powodowi, wchodzi: opłata sądowa od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, opłata skarbową od pełnomocnictwa (400 zł + 1800 zł + 17 zł).